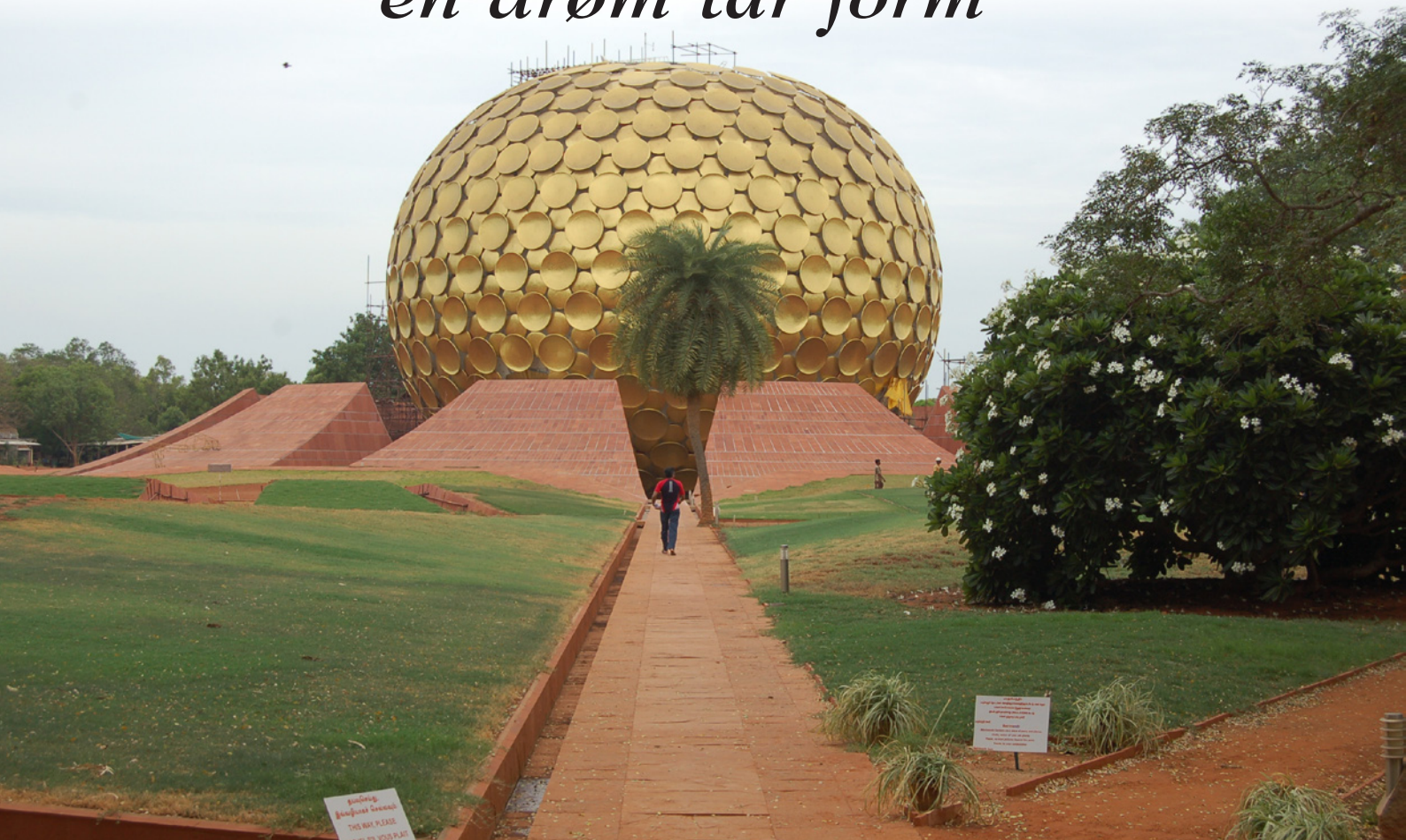

AUROVILLE

en drøm tar form

Tekst og foto:
Linda Viken Eide
linda_viken@hotmail.com

I 2005 reiste jeg til India for å utdanne meg ved Oneness University litt nord for Chennai (Madras) i sørøst India. Her deltok jeg i en spirituell prosess i 21 dager. Jeg har fått overført en energi som lager permanente biologiske forandringer i hjernen som har med glede, fred og enhet å gjøre. Dette er en prosess, og energien overfører jeg nå til mine medmennesker.

I juni dro jeg tilbake for å delta på en 10 – dagers fordypningsprosess i Oneness Blessing (Deeksha) for å forsterke tilstanden min... og deretter har jeg fire ekstra dager for å oppleve India!

Jeg reiser alene, og har en sterk følelse av at "noe vil komme til meg" som en gave disse dagene, og det gjør det...

Quiet Healing Center

Jeg blir omtrent ledet til Auroville, en tre timers drosjetur sørover fra Chennai. Dette er en universell by som er

verdens første og eneste internasjonalt anerkjente eksperiment i menneskelig enhet. Den er opptatt av og praktisk forsker med fremtidens kulturelle, miljømessige, sosiale og spirituelle behov til mennesket. UNESCO har bl.a. gitt sin tilslutning til dette verdensspe-

"Auroville ønsker å være en universell by hvor menn og kvinner fra alle land kan leve sammen i fred og strekke seg mot harmoni, hevet over alle overbevisninger, all politikk og alle nasjoner. Målet til Auroville er å realisere menneskets enhet."

rimentet som har vært under utvikling siden 1968.

Jeg trenger hvile etter en intensiv prosess, og blir anbefalt å prøve Quiet Healing Center - idyllisk beliggende ut mot Bengalbukta, i utkanten av Auroville. Det er ikke tvil i min sjel om at

dette er stedet for meg, jeg har allerede begynt å nyte alt rundt meg. Mai og juni er lavsesong (for varmt stort sett), dermed er jeg eneste gjest disse dagene. Det passer meg utmerket.

Første natten må jeg opp og svale meg i dusjen tre ganger. Vifte i taket er ikke nok, så resten av tiden har jeg et "kjølig" Aircondition-rom på 25 grader. Mang en gang føler jeg takknemlighet over å stige inn i dette svalende rommet hvor badet er rundt og vinduene ovale. Lotuskranser kjøper jeg av kvinner, og de lager den herligeste duft i rommet. Mine dager har skydekke over seg, så temperaturen er "bare" mellom 30 og 40 grader. Det har ikke regnet på flere måneder, havbrisen er befriende.

Det er en internasjonal betjening her som tilbyr en stor variasjon av terapier fra Østen og Vesten. All deres praksis er basert på en dyp respekt for det individuelle ved klienten og for hver enkelts sjel - som de mener er den sanne kilde til all healing. De er mindre interesserte i å fjerne spesifikke symptomer, men heller rette opp den indre balansen som

gjør symptomene mulige. Flere har nå ferie, kanskje i sine opprinnelige hjemland.

Jeg merker meg betjeningens ikke – instruktive holdning. Alltid smilende og parat til å hjelpe, men pådytter meg intet – her blir du overlatt til deg selv om du ønsker. Barn under ti år er ikke her. Jeg lurar på litt av hvert, nysgjerrig på det gode livet - neste gang blir det kanskje færre spørsmål. Maten er vegetar, alkohol serveres ikke i Auroville. Som eneste gjest har de kun anledning til å tilby frokost og lunsj. Maten er interessant og god, blir mettet på behagelig vis. Resten av dagen lever jeg på frukt, varmen metter meg visst.

Gjestehusene er delikate og enkle. En stor bygning hvor vakker meditativ musikk strømmet ut, inneholder mange runde rom og en pool på toppen. Her er en Harmoni - hall for bl.a. dans og yoga. De runde rommene med lys i taket har navn som: Tillit, Kunst, Fred, Hvile, Glede, Mot, Balanse, Edelhet, Konsentrasjon, Stabilitet, Lys. Her er også et allsidig bibliotek med bøker på fransk og italiensk ved siden av engelsk. En stor Buddha – statue har fått en sentral plass - med hull i taket for å få plass til hårpryden. Av og til bukker jeg humoristisk foran han, og ser at

stadig nye og friske blomster har havnet på hans føtter og hender. En dag hører jeg to av de ansatte diskutere å få han ut i solskinet. De ler unnskyldende til meg, og jeg forstår at dette er et ønske fra indere som arbeider her. Mørke indere har sin rolige travelhet rundt meg, og vakre kvinner feier gangstiene. Det er mange former for meditasjon, tenker jeg.

Jeg unner meg en svensk / ayurvedisk – massasje av en inder med gode hender. Oljen dufter svakt av karri. Den sven-

”Det er ikke tvil i min sjel om at dette er stedet for meg.”

ske biten er de lange og til dels harde strøk, det indiske de lette berøringer.

En dame fra Russland får også massere kroppen min med olje duftende av kokos. Hun prater gjerne - om indere og russeres gode forbindelser. Hun sier at få skandinaverne har besøkt stedet, bortsett fra noen få svensker som har vært på Oneness University. Dere i Skandinavia er rike, men tomme, sier hun. Dere drar til Thailand. Jeg finner ingen grunn til å kommentere.

Men det er Watsu som virkelig blir en

ny og deilig opplevelse i livet mitt:

Jeg er i armene til en kvinne, og hun beveger meg sakte gjennom vannet. Med en lett berøring av hennes hender får hun kroppen min til å snu seg sakte, høyre og venstre, opp og ned...

Vandrer rundt i sakte tempo og nyter tiden min. Føler meg hjemme. India er landet mitt har jeg skjønnet. Mellom høye palmetrær henger hengekøylene. To kvelder mens mørket kommer siddende ligger jeg her, gyngende frem og tilbake med den ene foten. Lytter til knirkingen av tørre palmegreiner høyt over meg - og det endeløse brusset fra havet. Tankene er stille. En og annen inder vandrer over stranden, de fargerike fiskebåtene ligger nå som lysende stjerner ikke langt fra land, uten mannskap. Jeg opplever en fredfull harmoni, ulik alt jeg tidligere har opplevd.

På morgener spaserer jeg langs den steinfrie stranden. Her bor indere i hyttene sine, opptatte av sitt morgenstell og rensing av fiskegarn. Motivene er mange for en ivrig fotograf som meg, men jeg er gjest i deres rike og føler intuitivt forsiktighet med kameraet. Barn får jeg lett kontakt med, de smiler og ler mot meg. De er vakre og lykkelige, øynene skinner med et lys som ikke er

hverdagslig for meg å stirre inn i. De vil fotografers og se bildene etterpå. Jeg prøver å fange småkrabber med linsa idet de farer ut av sine hull i sanden. En gutt ser hva jeg ønsker og graver ivrig et dypt hull med begge hender. Krabba piler ut, den blir fanget, og jeg fotografierer den. Vi har det fint. Sjøen har brunfarge av sanden, den er svalende og bølgene morsomme. Men ikke så morsomme når de tar med seg den ene sandalen min.

Det sies at The Mother (skaperen av Auroville) pleide å vandre i dette området mange år tidligere. Hun sa at området hadde en kraftfull healing – energi og forutså byggingen av et hotell eller spa her. Etter at hun døde var det en av hennes disipler som bestemte seg for å realisere hennes drøm, og i 1997 ble dørene åpnet. Et lite kjent luksus – spa til en rimelig pris, uten formaliteter, tenker jeg..

Hun sa også at fred og stillhet er de beste legemidler for sykdom. Når vi kan bringe fred til kroppens celler, er vi kurert. Videre: Bygg i deg selv den totale harmoni, slik at når tiden kommer kan den Perfekte Skjønnhet uttrykke seg selv gjennom din kropp. Den kloke Mor har skrevet mangt om meget.

Jeg føler meg som et spedbarn i min mors armer, eller er det slik det er å være i livmoren?

Ikke en muskel beveger seg, hun tar tak i hodet mitt, og jeg bukter meg som en ål eller et blad i vinden.

Jeg kjenner velbehag og fullstendig tillit til kvinnen, munnvikene mine drar seg automatisk oppover...

Auroville og Matrimandir

Auroville er mye og omfattende...

Det var den store indiske filosofen og yogien Sri Aurobindo og hans spirituelle samarbeidspartner, kjent som The Mother, som er grunnleggere av byen. De stadfestet følgende:

”Auroville ønsker å være en universell by hvor menn og kvinner fra alle land kan leve sammen i fred og strekke seg mot harmoni, hevet over alle overbevisninger, all politikk og alle nasjoner. Målet til Auroville er å realisere menneskets enhet”.

I 1968 ble området hvor Auroville ligger høytidelig innviet av ungdommer fra 124 nasjoner og fra alle de Indiske Statene. Nesten 2000 innbyggere fra

mer enn 30 land bor i Auroville i dag, en tredel av disse er indere. Området strekker seg over ca. 20 kvadratkilometer.

Innbyggerne er engasjert i forskjellige aktiviteter som jordbruk, utdanning, helsevesen, arbeid blant landsbyer, handel og administrasjon. Alle arbeider frivillig der de finner sin plass i systemet. De får et månedlig beløp å leve av, eller de betaler for seg selv delvis eller helt som et bidrag til prosjektet.

Utdannelsen av barna er basert på hva de håper fremtiden vil bringe, ikke hva vi vet om fortiden. Læreren er en hjelper og en guide og hans oppgave er å foreslå og ikke pålegge. Utdannelsen blir generelt sett på som et middel til å

”Jeg opplever en fredfull harmoni, ulik alt jeg tidligere har opplevd.”

utvikle ethvert barns største potensial og å gi enhver frihet og mulighet for å finne sin egen sti til vekst og fremgang. Det er barnets indre guide som viser vei, og de har ikke eksamener. Auroville ser på seg selv som et sted for en endeløs utdanning, også for voksne.

Det er ikke tvil i min sjel at for å skape harmoniske mennesker på jorden, er dette veien å gå. Som lærer selv, kjenner jeg med tristhet hvor langt unna vi er med vårt skolesystem i dag. La oss håpe at dette blir tanker i fremtidens skole også her hjemme.

Siste dagen vier jeg til det geografiske senteret i byen, byens sjel, kalt The Matrimandir. Tidligere kom det busslaster

med mennesker som ville inn i dette monumentet. Det var ikke i Auroville's ånd. Nå er det en liten seremoni for å komme inn, som om det kun er for noen utvalgte. Jeg får beskjed om at det bare er en plass igjen denne dagen, og den er til meg. Brakash, kjører meg, venter på meg, forhandler for meg – han er min venn. Jeg forteller at neste gang skal han også kjøre min mann og våre barn rundt og da må vi ha to biler. Jeg spør om han har en venn? Han ler...

Trafikken er interessant, Brakash sier de har lite ulykker. Indere er i kroppene sine, tenker jeg. Alt interesserer meg, inntrykkene suger jeg til meg.

Jeg ser det som en stor ære der jeg stiger inn i den enorme gull – kuppelen og vandrer i spiralform sammen med et tjuetalls andre interesserte. Det indre rommet er bekledd med hvit marmor, hvite søyler, tepper og sitteputer. Midt på gulvet under en lystripe fra oven står den store krystallkulen. Jeg kjenner hvor sterk energien er her inne, og stedet er for stille kontemplasjon. Stort og vakkert å få sitte i stillhet med andre...

Med to lette trykk på armen min gir hun beskjed om at hun tar meg under vann. Jeg føres rundt i en sirkel, blir snudd rundt, vannet er vennlig og omfavner kroppen min. Igjen kjenner jeg hvordan munnvikene drar seg oppover i velbehag, kroppen lyver ikke...

Neste gang skal jeg ikke være fire dager i Auroville...

*Auroville på Internet: www.auroville.org
Gowithflow arrangerer i samarbeid med magasinet Visjon tur til Auroville fra 19. januar til 1. februar 2008. For mer info: www.gowithflow.org*